

jako člen jejich domácnosti veškeré práce jako služka doma i na poli. Žalobkyně opírá tedy patrně svůj nárok o služební poměr ve smyslu §§ 1151 a 1152 obč. zák. a § 49 čís. 6 j. n., jenž má na mysli nejen čeleď, nýbrž i jiné osoby ve služebním poměru, patří-li ku členům domácnosti, na př. i děti. (Viz rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 6. března 1912 R II 193/12 a komentář Neumannův k § 49 čís. 6 j. n. str. 158.)

Čís. 966.

Lhůta, na kterou byla exekuce vyklizením odložena (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.), počíná se dnem, kdy doručeno usnesení, odklad povolující, nikoli teprve dnem pravomoci tohoto usnesení.

(Rozh. ze dne 8. března 1921, R II 102/21.)

Exekuce vnuceným vyklizením z bytu byla soudem exekučním dvakráte odložena. Poprvé stalo se tak usnesením ze dne 5. října 1920 (doručeno 11. října 1920), jež pak bylo nahrazeno právoplatným usnesením ze dne 17. prosince 1920 (doručeno 21. prosince 1920), po druhé pak napadeným usnesením ze dne 10. ledna 1921 a to pokaždé na tři měsíce. V usnesení ze dne 10. ledna 1921 bylo vysloveno, že odklad končí dnem 21. června 1921. K rekursu vymáhajícího věřitele stanovil rekursní soud konec lhůty, na niž odklad povolen, dnem 12. dubna 1921. **Důvody:** Stěžovatelka napadá usnesení prvního soudu potud, že konečná lhůta odkladu exekuce byla stanovena dnem 21. června 1921 a nikoliv dnem 11. dubna 1921 a dovozuje v rekursu, že rekurs proti usnesení, kterým se povoluje odklad exekuce, nemá odkladného účinku. Tento názor stěžovatelky dlužno sdíleti, ježto dle ustanovení § 67 odstavec druhý ex. ř. má rekurs odkladný účinek jen v případech, v zákoně zvlášť označených, a k těmto případům rekurs proti usnesení, exekuci odkládajícímu, nepatří. První usnesení o povolení odkladu exekuce bylo povinnému doručeno dne 11. října 1920 a počala tedy tříměsíční lhůta k odkladu exekuce dle ustanovení § 125 c. ř. s. a § 78 ex. ř. běžeti dnem 12. října 1920 a skončila dnem 12. ledna 1921. Při dalším povolení odkladu exekuce na 3 měsíce (§ 1 odstavec druhý nař. ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.) uplynula tedy lhůta dnem 12. dubna 1921.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení bylo správně odůvodněno a dlužno poukázati stěžovatele k jeho důvodům. Není správným názor stěžovatelův, dle kterého jest počítati odklad exekuce teprve ode dne doručení odkládacího usnesení ze dne 17. prosince 1920, t. j. ode dne 21. prosince 1920, a že tedy odklad končí se teprve dnem 21. června 1921. Vzhledem k ustanovení § 67 odstavec druhý ex. ř. bylo tříměsíční lhůtu odkládací počítati již od 11. srpna 1920, jak to doloženo v rekursním rozhodnutí; druhý odklad exekuce končí se tedy správně dnem 11. dubna 1921, nikoliv však dnem 12. dubna 1921, jak soud rekursní mylně za to má, nepřihlížeje

k ustanovení §§ 124, 125 odstavec druhý c. ř. s. Ani s hlediska § 124 c. ř. s. není opodstatněn návrh rekursní, aby byla odkládací lhůta stanovena do 21. června 1921, jak to učinil soud exekuční. Opětný návrh na odklad exekuce jest úplně samostatný, neodvislý od předchozího návrhu, což vyplývá také z vysvětlivek ministerstva spravedlnosti čís. 2 k § 128 c. ř. s. Usnesení rekursního soudu ze dne 10. ledna 1921 povolující tříměsíční odklad exekuce končící dnem 21. června 1921 nestanoví, jakým způsobem počítá se povolená lhůta; v případě takovém jest dle § 124 c. ř. s. lhůtu počítati ode dne doručení dotyčného usnesení po způsobu § 125 odstavce druhý c. ř. s. Zmíněné usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 12. ledna 1921 a proto končí povolený odklad správně zase 12. dubnem 1921.

Čís. 967.

Dotaz na líknavého objednatele, zda trvá na objednávce, není výkonem volby po rozumu čl. 356 obch. zák.

(Rozh. ze dne 8. března 1921, Rv II 317/20.)

Dle úmluvy kupitele s prodátelem měla býti kupní cena zaplacená předem a promptně. Prodávatel v dopisu ze dne 7. ledna 1920 sdělil kupiteli mimo jiné: »Při této příležitosti dovoluujeme si podotknouti, že Vaše objednávka (tvořící předmět sporu) posud ještě předem zaplacená není, a vyžadujeme si vyjádření co nejdřívejší, zdali na zboží reflektujete čili nic.« Kupitel na to nereagoval a když mu prodávatel dopisem ze dne 19. ledna 1919 oznámil, že od smlouvy odstoupil, zaplatil dne 21. ledna 1920 kupní cenu a domáhal se splnění smlouvy, tvrdě, že úmluva o zaplacení kupní ceny předem nebyla podstatnou součástí smlouvy. Oba nižší soudy žalobu zamítly. Důvody: V tomto případě byla žalovaná oprávněna odstoupiti od smlouvy, i když by se nezachovala podle předpisu čl. 356 obch. zák. Neboť podstata obchodu, o němž se jedná, ujednáním promptního placení kupní ceny předem za poměrů, jevících ve příčině cen vzestupnou tendenci, a pasivní chování se žalobkyně k dopisům žalované ze dne 24. prosince 1919 a ze dne 7. ledna 1920 až k dopisu ze dne 20. ledna 1920 sprostily žalovanou povinnosti při odstupu od smlouvy postupovati dle předpisu článku 356 obch. zák. (oznámiti žalobkyni volbu a při tom udělit jí dodatečnou lhůtu), ježto z okolností právě uvedených musela žalovaná za to míti, že strana žalující nemyslí vážně se své strany na plnění, jež se zřetelem na jeho pravděpodobné zpoždění bylo by lze považovati za plnění smluvní. Avšak i kdyby správným byl názor, že žalovaná mohla od smlouvy odstoupiti jen tehdy, když se zachovala dle předpisu čl. 356 obch. zák., dlužno míti za to, že žalovaná předpisů těchto šetřila. Neboť dle shora uvedené podstaty obchodu, dle shora uvedeného pasivního chování se strany žalující, a dle zvyků obchodních nelze obsahu dopisu strany žalované ze dne 7. ledna 1920 rozuměti jinak, než že chtěla míti volnou ruku, t. j. od smlouvy odstoupiti pro ten případ, že by jí žalobkyně neprodleně neoznámila, že na zboží skutečně a ihned reflektuje. Jelikož žalobkyně se zřetelem na ujednání promptního placení předem dne 7. ledna 1920 byla již v prodlení, vykonala žalovaná dle čl. 356 obch.